

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru strălătat pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la

Administrațiunea tipografiei archidiecezane Sibiu, strada Măcelarilor 47.

Correspondențele sînt a se adresa la:

Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 47.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERTIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr. pentru de-care publicare.

Sibiu 4 Iunie.

În numărul premergătoriu ne-am plâns asupra indiferetismului Românilor în cele politice.

Nedrepti n'am fost, dar poate unilateral. Unilateralitatea însă încă este un defect. Este mai mic ca nedreptatea, dar tot defect. Este virtute ași recunoaște omul defectele. Nu pentru aspirațiunea cea nobilă, la virtute, recunoaștem unilateralitatea în aprecierea noastră, ci pentru că așa este.

Este adevăr când susținem că Românii noștri sînt prea nepăsători, de soarta lor; dar am scăpat din vedere o împregiurare de importanță și care întregese foarte favorabil situațiunea noastră cea de neînviat. Am scăpat din vedere că Românii noștri și dacă ași sînt cum sînt, altfel sînt judecați de compatrioții noștri maghiari.

Acestia ne insinuă lucruri mari și pe cuvântul acestor lucruri mari iau și măsuri severe în contra Românilor.

Aceasta este o mângăere, deși s'ar pără cam bizară mângăere, pentru Români.

Ei bine, Romanii stau pe loc. De un an de zile și mai bine nu s'a făcut din partea Românilor nici ceea ce trebuia să se facă, nici ceea ce fac alte naționalități asuprite în patrie. Dar compatrioții noștri maghiari ne insinuă neîncetat daco-romanism; va se dăca năsuința de a ne uni toți Românii din fosta Dacie. Năsuința aceasta nu există; însă în parlament, în presă, compatrioții maghiari stăruiesc pentru dănsa. Mai mult, șiare acreditare ne spun cu bucurie îngâmfată, că guvernul ia măsuri contra acestei năsuințe și laudă atitudinea guvernului pentru aceasta.

Ce putem deduce de aci? Ori că compatrioții cred în posibilitatea realizării astorfel de lucruri, ori că nu cred, dar se folosesc de apucături de aceste pentru a se justifica înaintea opiniei publice, când ne apasă, ne neîndreptățesc.

În amândouă casurile ei recunosc vitalitatea în Români, care dacă nu o respectează, cel puțin se tem de ea și în același timp ei dau și atestatul despre nedreptatea ce ni o fac și se cugetă la resbunarea nedreptății.

Ca se vadă cetitorii noștri că nu scriem numai după închipuirii, neîntemeiate ne provocăm la fenomenele cele mai recente în această privință: la cele vorbite în casa deputaților Ungariei despre Dacoromania și la cele ce a scris între alte „Pesti Napló” în aceeași materie.

„P. N.” în nrul de Mercuri, 14 Iunie n. Nr. 162, tratând denumirea comiților supremi din urmă pentru Brașov și Făgăraș (și comitul Vasvár) serie:

„...Contele Andreu Bethlen, comitele cel nou al Brașovului, este un magnat înțelept, june care e în stare a se măsura cu Sasii, un aristocrat maghiar cult, poleit, și ambițios, care scie și ceva carte și e și ceva orator. Fiind soția sa de origine română, el e chemat a câștiga încrederea Românilor din Brașov, și așa sperăm că dănsul nu va jertfi interesele Maghiarilor din Brașov și a le Ciangăilor din Săcele amicitiei false a Sasilor. El are o pozițiune grea, natură sa diplomatică însă la destinat pentru primirea asuprăși a unei astfel de probleme: de a recăștiga Brașovul pentru credința către patrie și a face din Brașov o fortăreață puternică confinară pentru Ungaria...”

În puține cuvinte vedem de o di parte măgulirea cu soția de origine română, de alta însă temerea cărei se dă expresiune în sfatul: *divide et impera* și peste aceste insinuarea că ne-maghiarii din comitatul Brașovului trebuie „recăștigați” pentru patrie. Dar aceasta calea valea.

Coloarea adevărată se dă pe față în cele ce urmează în „P. N.” când serie:

„Denumirea lui M. Horváth nou-lui comite al Făgărașului însemnează o separare a acestor două comitate;

până acum avură comitatele Făgărașului și Brașovului același comite. Și aceasta este o măsură înțeleaptă, pentru că grandioasa românisare a Făgărașului e a se deduce din împregiurarea, că partea aceasta a țerei unită cu Brașovul în respectul justiției, a fost foarte negleşă. Michail Horváth, protonotariul și vice-comitele Treiscaunelor, este un talent ardelean probat în administrațiune, bărbat mai mult bătrân, el se va afla curând în împregiurările Făgărașului. Dela fostul honved și Secuiul patriot putem aștepta cu siguranță, că va fi un vighitoriu al ideei de stat unguresc și un pânditoriu al lățirii daco-romanismului.

„Tieza a fost așa dară norocos în alegerea perscanelor...”

Înainte de toate mulțămim, în special lui „P. N.”, pentru complimente. Și cum se nu mulțămim când pe lângă toată linisea noastră a Românilor, compatrioții noștri se ved necesități a tinde la mijlocul insinuării și puneri sub pază pentru ca se ne silească la tăcere și mai departe.

Credem însă că aceasta este cu un stimul mai mult de a nu lăsa ca fariseismul se remănă învingătoriu și sub cuvânt că sîntem periculoși pentru stat se ne înfășure în toate lanțurile maghiarisitoare până se ne ese sufletul românesc. Vitalitatea și vigurositatea ce e inherentă Românilor din firea lui și compatrioții, de și indirect, ni o atestă, se o și manifestăm.

Dacă domni situațiunei se cred în drept de a ne înnegrî pentru a ne pute priva și de dreptul cel din urmă ca Români, noi se le arătăm în toate modurile permise de lege, că ei înven-tează „năsuințe” cu scop ca se ne de-nege dreptul de existență. Vor stărui a nu ne băga în seamă, atunci se recurgem la mijloacele la care au recurs și ei când se credeau apăsați — se arătăm lumii situațiunea noastră prin scrieri și se'i spunem că noi vrem se fim patrioți buni, dar în loc de a

fi îmbrățișați cum se cuvine, sîntem respinși și innegriți, ba puși chiar sub privighiare nemeritată.

Prin aceasta nu am constata numai vigurositatea care ni o recunosc și care noi nu avem decât se o manifestăm, ci am scoate pe domni situațiunei din rătăcirea în care se afundă tot mai tare și am contribui la redarea patriei în brațele adevăratului patriotism.

Revista politică.

Sibiu, în 4 Iunie.

La începutul săptămănei s'au început în sinul ministeriului unguresc desbaterea unui număr mare de proiecte, care se vor presenta dietei în sesiunea din toamnă, între aceste auzim că va fi și proiectul privitoriu la scoalele medie.

Atitudinea Croației neoficiali s'a manifestat, după cum scrie „Ung-Post,” în zilele aceste într'un mod care ilustrează foarte ciudat raportul dintre Croația și Ungaria. Junimea dela universitatea din Agram a arangiat un *comers* cu ocasiunea onomasticeii cunoscutului deputat Antonie Starcevic. Pe la mezul nopții vre-o 50 de studenți cântau prin stradele cetății cu sgomot mare, „*Udri, Udri in der Stadt, magyaronu strik za vrat.*” În piața Ielacici au fost provocări de poliție se fie liniștiți. În loc de a da ascultare au început o bătaie cu poliția. Urmarea a fost: mai mulți răniți de amândouă părțile. Unii sînt greu răniți.

Cabinetul Pirocianați din Serbia, după desbatere lungă sub presiuniul regelui — a demisionat, Regele n'a primit demisiunea. Cu toate aceste în remănerea cabinetului cred foarte puțini, ba se dăce, că puterea partidei guvernamentale în Serbia e foarte sguduită încât nici alt cabinet din elemente guvernamentale nu va avă vieată

FOIȚA.

Temperamentele.

(Conferență populară ținută la Ateneu de domnul Tit Maiorescu, *)

D. T. Maiorescu a eles temperamentele ca subiect pentru prelecțiunea d-sale.

Cu aceeași claritate cu care d-sa espuse data trecută teoria lui Darwin, ne a arătat deosebirea temperamentelor facute de cei vechi, și îndreptările aduse la această clasificare prin știința modernă. Publicul a ascultat cu cel mai viu interes, și n'a perdut un singur cuvânt din această prelecțiune așa de atrăgătoare, atât prin subiectul ei, cât și prin farmecul limbii.

*

D. T. Maiorescu a început prin a ne esplica înțelesul cuvântului temperament. Temperare în latinesce are două înțelesuri deosebite: a stempăra și a amesteca. Acest

din urmă înțeles se aplică la temperamente.

Medicii vechi grecesci, și mai ales Galenus, (din secolul II p. Chr., care se născuse în Grecia, dar care trăise multă vreme la Roma) au împărțit temperamentele în patru clase, după amestecarea elementelor ce se află în trupul omenesc și mai ales după preponderanța ce unul din elemente are asupra celorlalte. Sângele se compune din trei părți: liquidul intermediar așa numit plasma; globulele mai mici dar mai numeroase roșii, și globulele mai mari, mai puțin numeroase albe limfatice. Oamenii la cari predomină globulele roșii de sânge, au fost clasificați printre cei cu temperament sanguinic, ear acei cu globule albe, mai numeroase nu absolut mai numeroase, dar relativ comparându-se cu alți indivizi cu globule albe mai puține, au fost numiți cu temperament flegmatic. Preponderanța fierii galbene a produs numirea de cholerici și preponderanța fierii negre numele de melancolic.

Această clasificare e bună spre a deosebi diferitele tipuri de tempera-

mente, dar basa fiziologică nu este esactă. Sângele și fiera nu produc temperamentele, trebuie să le căutăm o altă împărțire fiziologică. Și mai nainte de toate trebuie să ne ferim de a confunda temperamentele cu veselia sau tristetea, cari alcătuiesc dispoziția primitivă a unui individ; poate cineva să fie trist, fără a avea un temperament melancolic, și vice versa un om cu așa numitul temperament melancolic poate să fie de obicei vesel.

Temperamentele atărnă dela relația între acțiunea și reacțiunea mai mare sau mai mică a nervilor sensibili și motori.

Nervii sînt ca nisce fire conductoare ce duc impresiunile din afară la o celulă centrală; dela această celulă pornesc un alt fir; care duce impresiunea dela celulă centrală în afară. Nervii ce duc senzațiunea din afară, către celulă centrală se numesc centripetali. Transmiterea se numesce acțiune reflexă, când este făcută fără intenție gândită.

Temperamentul sanguinic are o sensibilitate foarte dezvoltată a impresiei nervilor centripetali, fie că acea-

stă sensibilitate e pricinuită printr'o acțiune chimică, mecanică sau altcum. Dar îndată ce impresiunea este primită, celulele centrale o transmit fără rezistență de gândire în afară.

Temperametul cholerici are o mare impresionabilitate nervoasă din afară spre celulă centrală, dar impresiunea primită nu este îndată transmisă prin acțiune reflexă, ci este înmagazinată într'un fel de arc de reflexiune: acolo este cântărită, îndreptată și pe urmă dată în afară, sau păstrată fără a fi de loc manifestată. Dacă și apropiere cineva degetul de ochiul meu, nervii optici mi transmit impresiunea la celulă centrală și acțiunea reflexă poate consta în închiderea involuntară a pleopelor. Dar dacă mi-am propus să nu închid pleopele, atunci opresc impresiunea în arc de reflexiune, împedec mișcarea involuntară a nervilor motori pentru închiderea pleopelor, și dacă totuși se închid mai târziu, se închid cu voință, fac o faptă pornită propriu dela mine și nu o acțiune reflexă. Așa dar acțiunea numită reflexă este în opoziție cu acțiunea prin reflexiune. Oa-

*) „Timpul.”

Diarele austro-maghiare, cetim în „T.” se arată foarte mulțămite cu retragerea comitelui Ignatieff dela ministerul de externe. Mărturisim că nu înțelegem nici de cum această bucurie a lor, de vreme ce știu este că nu ministrii conduc politica internă și esternă a imperiului Țarilor, ci însuși Țarul. Afară de acestea se mai știe că nu comitele Ignatieff a putut se mai înăsprescă relațiunile ce există astăzi între Rusia și Austria, ci singurul fapt că aceste două puteri urmează o politică diametral opusă, care va conduce mai curând s'au mai târziu la o încăierare. De aceea nu înțelegem nici de cum pe „Pester Lloyd”, când în numărul său dela 12 Iunie, vorbind despre demisiunea comitelui Ignatieff, scrie următoarele:

„Din Petersburg șosește știrea că Ignatieff — în fine! — a fost depărțat. Acest demers, care onorează pe Țar, va fi primit negreșit în toată Europa cu o aprobare unanimă. Se pare că Țarul nu voese se mai cutreere căile unei politici aventurioase pe care comitele Ignatieff umbla atât de bucuros. Acest din urmă reușise în fine se nu mai aibă nici un credit la vre un partid, nici chiar la acela al panslavistilor, astfel că depărtarea sa nu poate se fie considerată ca o înfrângere a acestui partid.

„În ori ce cas faptul este înveselitor, de vreme ce ne dă o garanție, care nu trebuie nici de cum depreciată, despre simțimentele mai pacifice ale acelor cercuri rusești, care iau parte foarte însemnată într-o schimbare de minister, și pentru moment numai de acestea trebuie să țină seamă Europa.”

Astfel dar însuși „Pester Lloyd” nu vede în căderea comitelui Ignatieff decât căderea unei persoane, ear nu a partidului panslavist, vrăjmașul neîmpăcat al Austro-Ungariei. Este dar zadarnică bucuria sa, și sîntem siguri că retragerea comitelui Ignatieff nu va aduce nici o îndreptare în relațiunile dintre Rusia și Austria.

Dela Berlin se scrie la „Breslauer Ztg.” că un batalion din garda rusească care pădă pe nihilisti în fortăreața „Petru-Pavel” mijlocia corespundența între nihilisti prin și și între cei din afară. Aflând Țarul de aceasta (Sâmbăta trecută) a dat ordin ca numai de cât să spânzure 30 de gardiști, ceea ce s'a și întâmplat. Între aceștia a fost și oficerul de padă. Ceilalți vre-o 600-vor merge în Siberia.

Ambasadorul rusesc Oubril din Viena este chemat în consiliul imperial, din care căsă și-a înlocuit în Viena părăsirea postului.

În Egipt merg lucrurile spre o catastrofă mai mare ca cea din Alexandria. Chedivul nu mai are nici o autoritate. Arabi-pașa, ministrul de război, e totul în Cairo și în tot Egiptul.

Cestiunea evrească în dieta Ungariei.

(Urmare.)

D. dep. Istoczy dăce, că proclama sa că cestiunea israelită se va pune în mișcare deodată cu evenimentele rusești, a devenit într'un timp scurt de trei luni adevăr. Poporul rusesc și polon a creșut, că acum a sosit timpul să se elibereze de catenele Jidovilor. Rușii și Polonii au întrebuințat acele mijloace pe care le întrebuințează stăpânul casei, când o cură de paraziți. Cine privește cu ochi de fariseu și se provoacă apoi la principiile seculului XIX, pentru acela este răspunsul: *c'est la guerre!* Rusia s'a decis să trimită pe Jidovi pe capul apusului tolerant și uman.

Ce soiu de oameni sînt acești Jidovi rusești o știm bine. Ei au venit la noi prin pasul dela Bereczk. Precum rămăseră la Muncaci cei din tîi, cari au ocupat această țeară, așa și aceștia, cari ocupă de curînd această țeară (ilaritate). Comitetele spriginesc petițiunea Satmarelui, pe când cetățile, în fruntea cărora stă Budapesta, lucră ca și cum ar aștepta pe Jidovi cu ardoare. În cetăți au Jidovii preponderanța, acolo și presa e în mîna lor, aci e cauza că nu se aude nici un vaiet asupra Jidovilor. În academie se țin o prelegere despre maghiarizarea Budapestei; interesantă ar fi și întrebarea: în ce raport se jidovesce Budapesta? Dacă vom avea date despre aceasta, vom pute explica și atitudinea capitalei în cestiunea aceasta. Comitetele sînt apărătorii geniului națiunii și noi trebuie să le apărăm în mânia tuturor atacurilor din partea Jidovilor jurnaliști.

Problema noastră este deslegarea cestiunii Evreilor; nu e vorbă de agitațiunile jidovesce din evul mediu.

În Evul mediu sta poporul față în față cu singurații, astăzi avem de a face cu o instituțiune. Antisemitismul a statorit adevărata prepozițiune: Iudaismul este o Cartagine internă care trebuie nimicită. Iudaismul vrea să se susțină sub scutul toleranței, ca confesiune. Între multele apucături jidovesce aceasta e cea mai rafinată. Jidovii sînt o rasă, care posedă o deosebită naționalitate, a cărei scop este suprimarea sau nimicirea popoarelor europene, astăzi cu alte mijloace ca mai înainte — cu polițe-primă și cu acții.

Președintele; D. deputat să și aducă aminte, că în această țeară,

sînt 500,000 oameni cari se țin de această ginte.

Istoczy: 625,000 (ilaritate mare.)

Președintele: Cu atât mai rău, (Aprobare) cu atât mai mult are loc ceea ce dăce eu (S'au lîm!) și dacă cuvintele d. deputat provoacă în unul sau în mai multe locuri fapte, atunci binevoiască a crede că urmările acestui discurs vor fi foarte triste. (Așa e!)

Istoczy. Dacă străbunii noștri ar fi dat creștămînt ciarlataniei, că Turcii și Tătarii au a fi consid-rați numai de nisce asociațiuni religioase, i am avé încă și astăzi pe capetele noastre. Vorbitorul e convins, că națiunea ungurească va scutura jugul jidovesc, înocma precum a scuturat ea odată jugul Turcilor și al Tătariilor.

Jidovii formează dară o putere politică internațională, a cărei forsuprem este „Alliance israelite” din Paris, care își are filialele sale și prin Ungaria. „Alliance israelite” este o putere, care e reprezentată în concertul puterilor europene prin delegații și fără de care astăzi în Europa nu se poate purta nici un războiu căci ea dispune de *nervus rerum*.

Jidovii vreau să formeze un stat fără margini geografice. Așa ceva nu poate suferi Europa. Sau trebuie să se lase Jidovii de această ambițiune, sau ei vor fi încet cu încetul alungați din toate statele. Ce se va întâmpla atunci? Sau vor fi alungați Jidovii din țeară în țeară, sau vor trebui să se nisească a se stațiunea în Palestina.

Ceasta din urmă și așa o visează Jidovii: ei însă fac dependentă realizarea acestui vis de o eventualitate foarte problematică, dela venirea Mesiei. Ei bine, acest Mesia a venit sub forma spiritului timpului (ilaritate). În curînd își vor fi jucat Evreii în Europa rolurile lor. Urmeze ei dară glasului acestui Mesia și emigreze în Palestina, căci și așa vor fi în curînd constrînși, să meargă acolo.

Și America se armează deja contra invasiunii și cum e vorba: „America pentru Americani” trebuie să fie și „Europa pentru Creștini.” Precum sînt numărate dîile islamului în Europa, tot așa și Jidovii nu se vor mai ținea mult.

Nu le rămîne dară, după cum am dăis, alta de ales Jidovilor, decât să emigreze spre Palestina. În faptă se învoesc deja unii Jidovi ruși și români, să facă aceasta. Deja și-au format în diferite țări reuini, pentru colonizațiunea Palestinei. Însă, aci să ivesce întrebarea câștigării unui teritoriu mare. Într'aceia jidovii, cu Rothschild în frunte au bani destui, și în

Constantinople oamenii au lipsa de bani. Ear dacă Turcia, pe lîngă toată lipsa ei de bani, n'ar fi aplecată a cede Palestina, Europa ar trebui să întrevină în afacerea aceasta.

De ce nu ia diplomația în fine cestiunea jidovească în mîinile ei? În Ungaria e speranță că după evenimentele întemplate acum mai de curînd vom înțelege ce va se dăce cestiunea Evreilor. Împedecarea cursului Jidovilor spre resărit nu e o deslegare radicală a cestiunii.

Vorbitorul ar permite trecerea Jidovilor rusești prin Ungaria, numai pe lîngă măsuri polițiene și sanitare corespunzătoare. El nu face nici o propunere separată. Așteaptă, până ne va crește reul preste crescut; de o camdată va lua pozițiunea unui critic; e dedat să aștepte cu paciență. El până acum n'a așteptat în zadar și speră că așteptarea sa va fi și în viitor încoronată de succes.

Propunerea comisiunei petiționare care nu e nici pește nici carne, nu o primesce. Comisiunea petiționară nu s'a aventat nici până la propunerea de a se administra petițiunile guvernelui. Nici propunerea lui Hermann încă nu o poate primi, de oare ce el vrea să impedece trecerea Iudeilor spre Orient; acumă nu e deslegare definitivă, ci numai un fel de paratrăsnet pentru Iudeii ungurești. Vorbitorul privește cu satisfacțiune la impregiurarea, că antisemitismul și a câștigat teren în casă și termină cu exprimarea speranței, că tot așa se va întâmpla și în viitor.

(Va urma.)

Presa germană și Garibaldi.

Diarele germane fac biografia lui Garibaldi cu multă emoțiune.

„Norddeutsche Allgemeine Zeitung” dăce: că moartea vechiului campion al libertății e un mare doliu.

„Die Post” dăce:

Caldul patriotism, energia lui Garibaldi îl făcură unul din oamenii cei mai mari din istoria contemporană italiană. El e unul din fundatorii statului italian.

„Die Tribune” scrie:

Acum Italia îngunche la mormîntul marelui ei fiu. Sămînța libertății și a civilizațiunii aruncată de Garibaldi nu va fi perdată. Italia a născut neconținut oameni mari de stat și mari căpitani, dar nici unul nu avu atîta puritate de caracter, atîta nobleță în inimă ca el.

„Tageblatt” dăce: că ura în contra lui Garibaldi, care combătut pe Germania în 1870 a perit de mult timp. El, în idealismul său, vîdu numai nefericirea Francei și nu luptă în

meni de temperament sanguinic, prin marea impresionabilitate din partea impregiurimei schimbătoare, sînt chemați a se schimba într'una, a nu trăi decât sub impresiunile momentului; ei sînt dar oamenii prezentului; Cholericii din contră nu se supun impresiunilor de cât după ce le au mistuit cu reflecșiune; ei le prefac în acțiuni pornite din propria lor inițiativă, combinează impresiunile primite spre a le întrebuința la vreme. Oamenii cu temperament cholerici sînt dar ai viitorului.

Temperamentul melancolic, pentru care este mai bine să adoptăm numirea sentimental, are o impresionabilitate mică, dar acțiunea proprie în arcul reflecșiunii este mare. Oamenii cu temperament melancolic nu primesc impresiuni exterioare, trăesc în el înșii, sînt dar mai statornici în acțiunile lor, ei se pot numi oamenii trecutului.

Acei cu temperament flegmatic au puțină impresionabilitate și puțină acțiune, ei trec în viață fără a lucra puternic din ei și fără a primi

vre o puternică impresiune din afară. Ei nu sînt nici ai prezentului, nici ai trecutului, nici ai viitorului în deosebi.

Temperamentele se pot recunoaște poate și prin unele mișcări involuntare, precum este risul de exemplu. Risul sanguinicului este de obicei argintiu, vesel, scurt și schimbăcios. Risul cholericii este adînc și adese cu hohot. Al sentimentalului este în ochi, este mai multă strălucire decât ris. Flegmaticul nu rîde, abia zîmbesce.

Sanguinicul este ușor, cholericul puternic, sentimentalul adînc, flegmaticul indiferent.

Sanguinicul e *presto*, cholericul *allegro*, melancolicul *andante*, flegmaticul *adagio lente*.

*

Se căutăm a ilustra cele patru temperamente și prin câte-va exemple istorice, luate din un autor străin, cu toate că personalitățile prezentului sînt greu de cunoscut; cu cât mai grea trebuie se fie spre a avé cineva

o esactă idee de temperamentele din trecut.

Fabulistul Lafontaine pare a fi fost de temperament sanguinic. El trecea iute dela o gîndire la alta și era foarte distra și gîndia poesiile sale sub impresia momentului. Perrette care pleacă cu laptele să l vîndă în tîrg, pe drum se gîndesce la toate foloasele ce poate să l aducă vîndarea acestui lapte, și când a ajuns la bogăție începe a juca și și varsă laptele, — este portretul a însuși autorului Lafontaine.

Choleric era Napoleon I. El este într'o perpetuă agitare internă și apoi esternă; faptele se ficează în capul său, și din prezent trage urmări pentru viitor; în Egipt se gîndesce la Franca, în Franca la Rusia și în Rusia la India. Chiar pe când se afla la S. Elena în exil, se ocupa mai ales de faptele altora, de Iuliu Cesar, pe care îl compara cu sine.

Chateaubriand este sentimental (melancolic); prezentul nu i suride; trecutul e domeniul lui. Franca era sbuciumată de revoluția cea mare

din 1789, el trăesce în pădurile seculare ale Americi și se gîndesce la Atala și la René; reîntors în Franca cîntă introducerea creștinismului în Gallia și se duce apoi la Ierusalim: el cercetează portul Cartaginei celei vechi; în Engliera îl interesează „Paradisul pierdut” al lui Milton; adorează toată viața lui pe M-me Récamiere. Statornic, dar platonice, și scrie în memoarurile sale: *je m'ennuie*.

Adevăratul flegmatic este Ludovic XVI. Revoluția franceză cea mare sbuciumă omenirea, dar el nu vede și nu simte mult din ea. În jurnalul său scrie mai ales în ce dă a fost la vînatore și mai pe toate foile stă: nimic mai important. Nu prin viața sa a fost însemnat, ci mai mult prin moartea sa pe eșafod.

Dacă voim să luăm exemple de temperamente din mijlocul nostru le vom găsi mai ușor.

Aici oratorul schițează repede câte-va tipuri sociale.

Damele din societate sburînd dela o petrecere la alta din temperament sanguinic; oamenii de acțiune, vecinic

contra poporului germanic ci în favoarea libertății poporului.

„Germania“, iar al partidei clericale dăce:

Voim să-i dăm dreptate. Fu viteaz, generos, patriot, gata la sacrificiu. Dău se-l crte.

„Vossische Zeitung“ esclamă:

În fața adâncului doliu pupual, trebuie să uităm că l'am avut inamic. În Italia, ori ce palatori ce colibă e în doliu; poporul italian a arătat pentru densul iubire și venerațiune nemărginită.

Când sosi la Roma scirea despre moartea lui Garibaldi cel dintâiu stindard care fu cernit fu cel ce fălăie pe palatul regal.

Chiar M. S. Regele Umberto de-deuse ordine pentru aceasta.

Despre Garibaldi.

Arderea corpului.

Eată tectul scrisorii autografe a lui, Garibaldi care conține dispozițiunile sale pentru înmormântare. Scrisoarea e adresată doctorului Prandina.

Caprera, 27 Septemvre 1877.

Prea scumpul meu Prandina,

Ați avut gentileța de a vă însărcina cu arderea cadavrului meu; vă sunt recunoscător.

Pe strada care dela această casă conduce spre nord la marină, la distanță de 300 pași la stânga e o adâncătură de pământ, mărginită cu un zid.

În acea parte se va forma un rug de lemn de doi metri, cu lemn de frasin, lentisco, mirt, și alte lemne aromatice. Pe rug se va pune un pat de fer și pe acesta cocișul descoperit cu corpul meu îmbrăcat cu cămașa roșie.

Un pumn de cenușă se va păstra într-o urnă oare care, și aceasta va trebui să fie pusă în mica cavată unde se păstrează cenușa copiilor mei Rosa și Anita.

Al vostru pentru totdeauna.
G. Garibaldi.

Fisicul lui Garibaldi.

Este bine a se cunoaște și fisicul care cuprindea calitățile pe care le a posedat Garibaldi.

De aceea reproducem următoarea scrisoare publicată în ziarele streine la 1861 de către d-rul Timoteo Riboli:

Garibaldi, scrie d-rul Riboli, e de o statură de 1 metru și 64 centimetri, i am măsurat toate proporțiunile: lărgimea umerilor, lungimea brațelor și picioarelor, periferia corpului, într'un cuvânt, e un om cu proporțiuni

întreprindători, din temperament cholerici; cei retrași din lume, sgârșiciți intelectuali, din melancolism; cei nepăsători dela țeară din flegmă.

Prin esces sanguinicii devin flusturați, cholericii violenti, melancolicii cu idei fixe și flegmaticii adormiți.

Un folos nemăsurat de mare s'ar putea trage din asemenea studii asupra omului. Dar cine se ocupă de aproapele său, pe cine interesează ceea ce se petrece în sufletul altuia?

Avem numai vreme se ne ocupăm de noi înșine, suntem așa plini de noi, încât nu ne rămâne loc pentru ceilalți!

Și apoi ne mirăm de ce nu cunoaștem pe cei cu cari avem aface! Vecinic se aud cuvintele: „La asta nu maș fi așteptat!“ „Cine ar fi creșut?“ etc. Asemenea exclamări sunt un mare testimoniu de paupertate. Avem datoria de-a ne ocupa mai cu dinadinsul de cunoașterea de-apropu, știind bine, că acesta ne este de cel mai mare folos ca judecători și ca învățători, în politică și în co-

juste, foarte și de un temperament nervoso-sanguinic. Însemnat e volumul capului, fenomenul de capetenie e înălțimea craniului măsurată dela urechiă până la creștetul capului care e de douăzeci centimetri. Această preeminență particulară și a întregii părți superioare a capului denotă la prima aruncare de ochi și fără o esaminare anterioară, o organizare excepțională; dezvoltarea capului, în partea lui superioară, sediul simțimintelor, arată preponderanța tuturor facultăților nobile asupra instinctelor. În puține cuvinte, capul lui Garibaldi înfățișează un fenomen din cele mai rare, se poate chiar dăce, fără precedentă. Armonia perfectă a tuturor organelor și resultanta matematică a totalității lor înfățișează mai ales: abnegarea înainte de toate și ori când, prudența și sângele rece, austeritatea naturală a obiceiurilor, meditațiunea aproape neconținută, elocvența gravă și esactă, lealitatea dominantă.

Presa franceză și Garibaldi.

Diarul francez „Les Débats“ primesc din împregiurimile Romei o corespondență în care nu se vorbește, decât numai despre Garibaldi, a cărui moarte a îmbrăcat în doliu nu numai întreaga Italia ci pe toate popoarele iubitoare de libertate

Corespondentul diarului francez după ce citează hotărârile corpurilor legiuitoare italiene față cu Garibaldi, între care, în prima linie, pune pe aceea, ca tribuna parlamentului italian să fie îmbrăcată în doliu în timp de două luni, scrie următoarele:

„Asemenea onoruri n'au fost nici odată făcute alt cui-va și sunt proba imensei popularități de care se bucura în viață Garibaldi. Să înțelege de sine, că mai multe discursuri au fost pronunțate, atât în Senat cât și în Cameră, toate neapărat în forma de orațiuni funebre.

„Cuvântul situațiunei a fost pronunțat de d. Crispi.

„Italia încearcă o mare pierdere, a dis densul, căci numai Garibaldi, chiar aproape se moară, ar fi avut puterea să ridice întregul popor italian.“

„V'am vorbit în rândul trecut despre un episod din viața lui Garibaldi, ale cărui amănunte sunt foarte puțin cunoscute de generațiunea actuală. Se scie, că doi ani după cucerirea celor două Sicilii, Garibaldi fu rănit la Aspromonte de trupele regale și condus ca prinsonier la Spezzia. Cu toate acestea Garibaldi n'a fost nici odată un rebel în propriul înțeles al cuvântului. În 1859 promise

merci, la prieteșug și la căsătorie, cu un cuvânt în întreaga viață socială.

Mai ales la copii trebuie studiate temperamentele, spre a putea îndeplini prin educațiune lipsurile aduse din naștere. La un copil sanguinic trebuie întărit arcul reflecșiunii, el trebuie păzit de prea multe impresiuni schimbătoare și din contră supus la o lucrare statornică. Copilul cholerici trebuie înfrânat, căci acțiunile lui proprii sunt prea violente. Cel melancolic sau sentimental trebuie distras, trebuie să fie scos din viața prea interioară și să fie supus la impresiunile felurite ale lumii din afară. Flegmaticul asemenea are trebuință de dezvoltarea impresionabilității și de întărirea acțiunii.

Ast-fel educațiunea trebuie să caute pe cât poate a emancipa omul intelectual dela jugul fizic al predispoziției înăscute, întrucât este excesivă, și să ajute pe copil a deveni într'un temperament fatal un caracter voit.

Ignota.

credință lui Victor Emanuel și s'a ținut de cuvânt.

„Dela moartea regelui, a manifestat câte odată preferințe republicane, fără a face însă nimic ca ele să prevaleze. Credea numai că are dreptul se impună guvernului politica sa. Ideea lui fixă era Roma capitală. La aceasta era condus pentru mai multe motive: sentimentul național, aducerea aminte a unui mare trecut și fanatismul religios, sau ireligios, ceea ce este mai același lucru, cu toate că aserțiunea poate se pară paradoxală.

„Dela 1860 el voise să se îndrepteze spre Roma ocupată atunci de Francesi. D. Cavour reuși al împedeca dela aceasta, depărtând de lungă densul pe toți locotenenții săi. Generalul furios, se retrase la Caprera, în urma unei ședințe a parlamentului, și o scenă violentă care fu, se dăce, cauza morții marelui ministru.

„În 1862, d. Rattazzi era la putere. Gândirea principală a Italiei era atunci de a deveni stăpână pe Venetia. Era o cestiune de viață sau de moarte, pentru că Austria nu recunoscuse noul regat și din sinul cadrilaterului său fortărețe amenințau existența lui.

„D. Rattazzi, în înțelegere cu Napoleon III, și închipui să creeze un centru revoluționar în Bosnia și Erțegovina, unde, după cum s'a vădit apoi, elemente nu lipseau. De acolo trebuia să se dea mâna Ungariei, atunci nemulțămă, și Austria, băgată între două focuri trebuia să capituleze.

„Garibaldi trebuia să fie principalul executor al acestui plan. Primi arme și bani, și organiză în Sicilia o mică armată, a cărei destinațiune era misterioasă.

„Nu cred că se se găsească vre o urmă din aceste agitațiuni, cel puțin sigure, în cărțile verzi, albastre sau albe pe cari le publică guvernele.

„Reușita acestui plan era foarte probabilă. El fusese pregătit de mult și cu multă îngrijire.

„Anglia însciințată luă măsuri pentru a face să nu isbutească această campanie.

„Agenții englesi făcură pe Garibaldi să creadă că împăratul pe care l'u'l iubea și închipuise acest plan pentru a se scăpa de densul. Ei atinseră pasiunea sa favorită, Roma capitală, și l'otărîră să meargă contra Francesilor. Această încercare ar fi fost de sigur ruina regatului Italiei pe care împăratul, silit de opinia publică, trebuia să l' distrugă cu propriile sale mâni, cu mâinile acelea cari l' creaseră.

„Dar considerațiunile de această natură nu aveau nici cea mai mică influență asupra spiritului lui Garibaldi care, în urma miraculoaselor sale succese, se credea în stare a răsturna Europa. D. Rattazzi înțelese pericolul. Trimise agenți în Sicilia fără să obțină nimic. Unul din ei, d. Lafarina, îmi dăse la întoarcere, vorbind de Garibaldi: „Acest om este un selbatec, este imposibil de a raționa cineva cu densul.“

„D. Rattazzi, la cea din urmă extremitate și sub iminența pericolului, trimise contra lui Garibaldi pe generalul Cialdini, cu trupe, având ordinul ca să eviteze ori-ce ciocnire dacă va fi posibil, dar a opri mersul generalului spre Roma.

„O ciocnire însă avu loc și Garibaldi fu rănit și făcut prinsonier. Trebuie ca cineva se fi trăit în Italia pe timpul acela, pentru a înțelege cât eroism a trebuit d-lui Rattazzi pentru a lua o otărîre care trebuia să l' coste de sigur popularitatea sa și poate chiar și viața.

„Președintele Consiliului găsi un concurs leal și curagios la mai mulți din colegii săi, mai cu samă la d. Depretis. Au fost și slăbiciuni despre care este de prisos să mai vorbesc. Se poate asigura că la Aspromonte d. Rattazzi a scăpat monarchia italiană.

„El a fost reu răsplătit. Dreapta din care făceau parte cei mai mari amici ai monarchiei profită de ocașune pentru a l' răsturna și a l' înlocui. Manopera ei a putut fi abilă, nu însă cavalească.

„Disprețul în care a cădut acest partid este expierea unei greșeli cea mai mare poate pe care a comis o și singura care nu i se reproșează. Garibaldi, al cărui suflet era mare și generos, recunoscă mai târziu că se înșelase și nu păstră nici o rancună asupra acelora cari avură curagiul să l' oprească la timp.

„Cunosc amănunte foarte curioase asupra campaniei din 1866 și asupra relațiunilor dintre Italia, Franța și Rusia la acea epocă; dar momentul nu este oportun ca să vorbesc de ele.“

Din o scrisoare din Rusia.

(Corespondența particulară a „Telegrafului“.)

Petersburg, 23 Maiu.

Pregătirile pentru încoronare. — O nouă mină descoperită. — Spaima din Moscova. Demisiunea lui Dolgorouff. — Manifestățiunile nobilimei. — Misterile palatului. — Prințesa Iuriewskaia, ex-Tarina.

Ne pregătim pentru încoronare cum alții se pregătesc pentru războiu. Sunt sigur chiar că Gazi Osman pașă nu credea ca lupta de sub zidurile Plevnei să fi fost așa de decisivă pentru războiul româno-ruso-turc, cum credem noi și guvernul rusesc de decisiv pentru Țar faptul încoronării sale.

Ne pregătim nu pentru a serbători o mare serbătoare națională, ci pentru a trece Rubiconul; ne pregătim pentru a înfrunta un inamic care, a jurat se ne dea o bătălie sângeroasă. Astfel fiind, avant-garda miilor de oaspeți invitați la încoronare, avant-garda curtenilor luesosi și a familiei imperiale, trimisă la Moscova, sunt batalioane de sapieri, care sondează în momentul de față solul anticeii capitale. Ca rezultat al acestor scrutări, a fost descoperită în zilele din urmă o mină infernală, cu desăvârșire pregătită, și care a fost construită sub solul arid al stradelor Iliinskaia și Poczowca. Această mină denotă o lucrare făcută cu un zel estra-ordinar și finită foarte de curând, asemenea ea arată că oamenii cari o facuseră sunt specialiști consumați în acest fel de lucrări. Descoperirea acestei mine a terorizat capitala întreagă, s'a constatat că elementele inflamabile, cu cari a fost încărcată mina, ar fi aruncat în aer nu numai *plosciati Iliinskaia* (piața Iliinska), ci și o parte din Poczowca, sdruncinând și zidurile Krem-lului până la porțile Mântuitorului (Spaskie Voroto). Generalul Dolgorouff, guvernatorul capitalei, și-a dat demisiunea, declarând că nu voescă a fi în capul administrațiunei locale în momentul când nu poate răspunde de siguranță,

Îngrijirea și agitațiunea societății, crește mereu; nobilimea de prin provincii, amenințată de valurile revoluțiunei care se apropie, instinctiv simte că oara fatală se apropie; un șir de telegrame, publicate în „Pravitelstwenii Wiestnik“, desemnează cu colorile cele mai vii această agitațiune. Guvernul, publicând telegramele nobilimei, și-a perdut de sigur capul, de oare-ce ale primii este una, și ale publica este alta. Vă dau aci una s'au două din aceste depeși, pentru a vă pute convinge de cele sus dăse. Așa de exemplu, în capul listei publicate găscem telegrama nobilimei guvernamentului Vologda, redactată în următorul mod:

„Adunarea estraordinară a societății locale de nobili m'a însărcinat pe mine, șeful lor, să vă transmit, „Escelență, espresiuinea devotamentului nostru supus, pe care vă rugăm a l' depune la picioarele M. S. Hosu-

„darului, cerându-i voie de a ne permite a apăra persoana sa în zilele încoronării.”

Eată și alta, care vine din partea nobilimei române din Basarabia:

„Mareșalii și delelegații nobilimei din Basarabia vă roagă cu cel mai profund respect, Escelență, de a bine voi să depuneți la picioarele M. S. „Hosudarului dorița supremă a nobilimei de a apăra cu sacrificiul vitei lor scumpa persoană a Țarului în ziua încoronării.”

Nu vă mai traduc altele, fiindcă toate sunt de același soi; toți depun la picioarele țarului rugăciunea de a fi chemați împregiurul tronului, care se pare a fi în momentul de față amenințat de un pericol neînălăturabil. Semnificațiunea acestor depeși este bătaoare la ochi, vedeți bine că d. Ignatieff pe numele căruia, ca ministru de interne, au sosit toate aceste depeși, n'au cel puțin bunul simț de a nu le trimite la țar, de oare-ce ele arată că primejdia e mare, și că viața țarului nu poate fi garantată cu nimic.

Arestările care se fac zilnic nu micșorează, se vede, forțele revoluționare ale Rusiei, ci din contră stimulează energia fanatică a celor cari stau încă la cârma secretă a țerei, de oare-ce dacă există un guvern regulat, investit prin tradițiunile istorice și recunoscut de toți în Rusia, apoi tot așa de adevărat este și aceea că dela un timp încoace domnesce peste acest imperiu și un alt guvern secret, care are o influință dacă nu egală cu cel regulat, cel puțin foarte temeinică asupra vieții atât interne cât și externe a imperiului. Un fapt foarte recent ne dovedește că partidul revoluționar, nu numai că are în momentul de față la dispozițiunea sa nise tipografii secrete, ci încă se ocupă cu editura unor broșuri, cari numai au altă valoare decât istorică. Așa de exemplu dillele din urmă am avut norocul să mi procur o mică broșură, tipărită clandestin și care poartă titlul de: „ex-impărăteasa, principesa Juriewskaia.” Broșura în cestiune fiind o revelațiune foarte interesantă a vieții intime, ce s'a dejuat în ultimii ani ai domniei trecute în palatul de eamnă, cred de oareși care interes a vă comunica resumatul acestei broșure, cu atât mai mult, că voiagiul principesei Caterina Juriewskaia peste graniță, care s'a făcut eri, se explică aci într'un mod foarte riginal. S'a răspândit sgomotul că acest voiagiul este ordonat din Peterhoff, unde în momentul de față se află toată curtea, prin insistența comitelui Ignatieff, care a denunțat țarului, cum că principesa Juriewskaia ar fi plănit proclamarea fiului său de țar legitim al Rusiei, acest copil este un băiat de 10 ani. Motivul e prea grosolan, însă faptul este adevărat, că principesa a plecat brusc și fără a se pregăti în străinătate, unde se crede că va trăi un timp foarte lung....

Varietăți.

* (În adunarea generală a comitatului Sibiului) care se va ține în 8/20 Iunie au a se desbata 93 de obiecte. Hârtia prin care membri reprezentanți sunt invitați pune în perspectivă că vor mai fi și alte care vor mai intra până la deschiderea adunării. Catalogul cel lung de obiecte care după firea lucrului cuprinde numai indice este tipărit numai în limba maghiară. Din sutele de reprezentanți primesc invitarea și catalogul obiectelor fără a ști ce primesc în mână și fără a ști pentru ce vin la adunare. Nu s'ar pute n'ar fi mai conform principiului constituțional dacă reprezentanților li s'ar înmanua invitarea și numirea obiectelor

de desbatare în limba respectivelor reprezentanți? S'au dacă aceasta nu se poate și constituționalismul nu permite, n'ar fi cu scop ca să se introducă și pentru reprezentanții comitatului cursuri suplitoare de limba maghiară?

* (Comite nou pentru Sibiu.) S'a răspândit fama despre retragerea dlui comite actual al comitatului Sibiului și se vorbește de înlocuirea lui cu contele Haller. Luăm sub rezervă notița de fama aceasta.

* (Judecata lui Garibaldi.) „Magdb. Ztg.” spune că deputatul Lipke cu ocaziunea festivităților palermitane s'a abătut și pe la Garibaldi. Această zăcea bolnav. Întrebând Garibaldi pe deputat despre opiniunea germană i a răspuns fără rezervă, că participând cu voluntarii săi la campania din 1870 popularitatea lui a suferit foarte mult. Garibaldi replică că s'a înșelat în republica franceză; cu mare greutate s'a ridicat puțin în asternut și a dis: „Bagă de seamă, eu nu pot vorbi mult: la Germania ha fatto un gran servizio all' umanità abassando questo popolo; questa e oggi la mia opinione. (Germania a făcut un serviciu mare umanității apăsând acest popor; aceasta e ați opiniunea mea.)

* (Un bil de căsătorie respins.) În casa lordilor din Londra s'a respins proiectul de lege privitor la căsătoria cu sora muerei moarte cu 132 contra 128 voturi. principele de Wales (clironomul) și doi frați ai săi au votat cu minoritatea.

* (Foc.) În Mănărau, comitatul Hunedoarei, au pustiit focul averea a 200 de economi. O fată și mai multe vite cornute încă au fost victimele flăcărilor.

* (Spre sciință.) Ni se scrie din Săcărâmb, că un student, care se ocupă cu măcelăritul și gozăritul învățând trei vorbe ungurești a ajuns mare domn asupritor într'un orașel în comitatul Hunedoarei.

* (Ruptură de nor la Verșeț.) În 11 Iunie n. s'a rupt un nor asupra Verșețului. Paguba ce a făcut apa în urma acestei întâmplări este foarte mare. Până acum s'au scos de sub ruinele unui pod care s'a derimat sub greutatea oamenilor ce căutau scăpare pe densusul 19 cadavre. E de temut că sub ruinele podului vor mai fi cadavre. Apa a derimat 23 de case, a noroit grădini și holde. Iritațiunea e mare.

* (Grindina) a făcut mari pagube în hotarele mai multor comune ale comitatului Timișului și Torontalului.

PARTEA SCIENTIFICĂ și LITERARĂ.

Academia română.

(Urmare.)

Proces-verbal Nr. 4.

Sedința publică din sesiunea generală a anului 1882, ținută în ziua de 26 Februarie anul 1882.

Membri prezenți: Alexandri V., Caragiani I., Hasdău B. P., Maiorescu T., Negruzi I., Chintescu N., Sion Gr., Babeș V., Barițiu G., Ionescu N., Maniu V., Melchisedec P. S. S. Episcop, Papadopol Calimachi Al., Urechia V. A., Aurelian P. S., Bacaloglu Em., Brânza D., Fălcoian St., Felix I., Ștefănescu Gr.

Sub președinția D-lui Aurelian.

Sedința se deschide la 1 oară.

Se cetește procesul-verbal al ședinței Nr. 3, și se aprobă.

D. Urechia anunță că prefectul dela Severin prin telegrama de ieri seara arată că apele Dunărei recrescând au acoperit din nou pilastrii podului Traian.

Academia ia act de acest și amână trimiteria comisiei care se studiază acel pod.

Se recomandă delegațiunei cererea societății de teologi din Blaj, dela 8 Martie 1882, ca ea să o satisfacă conform concludului dat în cestiune.

Asemenea cererea scoalei primare de băieți din Drăgășani, cu adresa Nr. 104 din 1 Octomvre.

P. S. S. Melchisedec are cuvântul și cetește biografia P. S. Dionisie, episcop de Buzău.

Academia a ascultat cu încordată atențiune și aplause această lucrare însemnată.

Se suspendă ședința pe 5 minute.

La redeschiderea ședinței D. Aurelian cere ca interesantul memoriu al P. S. S. Melchisedec să se publice în anale.

D. Alexandri, în biografia episcopului Dionisie Ramono am fost foarte uimit de o frasă, că la mormântul lui nu se află nici o peatră comemorativă, așa că peste puțin nu se va mai ști nici locul unde zac osemintele acestui meritos barbat. Dlui propune a se ruga ministerul cultelor să ridice acolo o peatră comemorativă, până i se va înălța un monument pentru care, cum e înformat, s'a și constituit un comitet în Buzău.

P. S. S. Melchisedec și D. Maniu se asociază la această propunere.

D. G. Barițiu cetește raportul său despre înăugurarea monumentului lui Papiu Ilarian în Sibiu. Se ascultă cu atențiune și aplause și se va publica în Analele Academiei.

Se înregistrează ca donațiune 2 broșuri dela P. S. S. Melchisedec: Memoriul pentru cântările bisericești în România.

Oara fiind înaintată se ridică ședința la 4 și jumătate oare p. m.

Vice-președinte, D. Sturdza.

Secretar general, V. A. Urechia.

(Va urma.)

Bursa de Viena și Pesta

Din 15 Iunie n. 1882.

	Viena	B-pesta
Renta de aur ung. de 6%	119.85	119.75
Renta de aur ung. de 4%	88.39	88.30
Renta ung. de hârtie	86.20	86.30
Imprumutul drumurilor de fer ung.	134.50	134.50
I emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient ung.	90.90	91.—
II emisiune de oblig. de stat dela drumul de fer orient ung.	110.75	110.5
Oblig. de stat dela 1876 de ale drumului de fer orient. ung.	96.—	96.—
Obligațiuni ung. de rescumpărare pământului	98.25	98.25
Obligațiuni ung. cu clausulă de sorfire	98.—	97.50
Obligațiuni urbariale temeșane	98.25	98.25
Obligațiuni urb. temeș. cu clausulă de sorfire	98.—	98.—
Obligațiuni urbariale transilvane	98.25	98.25
Obligațiuni urbariale croato-slavonice	99.—	—
Obligațiuni ung. de rescumpărare decime de vin	96.50	97.—
Sorți ungurești cu premii	118.50	118.—
Sorți de regularea Tisei	109.80	109.75
Datorie de stat austriacă în hârtie	76.60	76.50
Datorie de stat austr. în argint	77.25	77.—
Renta de aur austriacă	94.50	94.—
Sorți de stat dela 1860	130.—	130.—
Acțiuni de bancă austro-ung.	825.—	822.—
Acțiuni de bancă de credit ung.	316.25	316.50
Acțiuni de credit austr.	323.80	323.50
London (pe polița de trei luni)	120.30	120.10
Serisuri fonciari ale institutului „Albina”	—	99.30
Argint	—	—
Galbin	5.65	5.65
Napoleon	9.59 1/2	9.57
100 marce nemțesci	58.80	58.60

Prafurile musante lacsative din Elöpaták

conțin compozițiunile chimice solutive ale apelor minerale renumite din Elöpaták.

Un efect eminent au aceste prafuri la catar de stomach, spasmuri de stomach, slăbiciune de mistuire, lipsa de apetit, arsură în gât, umflături de ficat și splină, îngroșarea ferei, petri în feare și galbinare la respirarea grea și baterea de inimă, gazuri în testine, boala apei, hemoroide, la afecțiuni cataralice ale rerunchilor, a beșice și canalului de urină, în contra formării de nășip, la catare cronice și umflături ale matricei, curgere, dispozițiune la versare de sânge, la ameteți, suirea sângelui către cap și către piept.

Aceste prafuri întrec în efect atât sarea scumpă de Karlsbad, cât și prafurile lui Seidlitz.

Prețul unei scături ce cuprinde 12 doze cu îndreptariul spre folosire cu tot 1 fl.

Depositul general: În Brașov la apotecariul Szava; în Sibiu la F. A. Reissenberger, comerciant.

[88] 3—12

Nr. 1695.

[94] 1—3

CONCURS.

Postul de notariu comunale în comuna mare Tălmăcel devenind prin resignațiune vacant, pentru împlinirea acestui post prin alegere se escrie concurs.

Emolumentele anuali sunt:

1. Salariu 400 fl.
2. Cuartir natural.
3. Patru orgii metrice de lemne de foc.
4. Pentru lucrări private după tarifa.

Cei ce doresc a competi pentru acest post au se aștearnă cererile lor instruate cu documentele prescise în lege cel mult până în 30 Iunie 1882 st. nou.

Se observează cumcă în înțelesul §. 74, alinea 3 A. de L. XVIII. din anul 1871 numai acei competenți se pot privi de caudidați, cari vor documenta cumcă au depus esamenul notarial în comitatul Sibiului.

Cunoscința limbei statului și a limbei române este a doua condițiune.

Tălmăciu în 14 Iunie 1882.

Pretorele cercului Cisnădiei.

Nr. 1271 1882. civ.

[95] 1—3

EDICT.

În cauza comasații hotarului Schellenberk, fac cunoscut, cumcă spre regularea represen- tațiunii, spre alegerea reprezentanților, mai departe spre alegerea unui inginer și spre cetirea proiectului despre spesele care se vor ivi, se pune termenul pe 10-lea Iulie 1882 la 9 oare ante m. în Schellenberk.

La aceea învit părțile interesante și cu edictul acesta.

Sibiu în 6 lea Iunie 1882.

Dela tribunalul regesc.

Vásárhelyi m. p.,

jude la trib. reg. ca precedent.

Nr. 6309 1881 civ.

[92] 3—3

Publicațiune.

Cu privință la lucrările pregătitoare în cauza comasării generale a hotarului comunei Fântâna (Pusztá Hidegkut) și anuit cu privire la constituirea reprezentanței, statorirea preliminarului de spese și la prezentarea inginerilor, s'a ficsat ziua de pertratare în fața locului Fântâna (Pusztá Hidegkut) 17 Iulie 1882 și cele următoare, spre care sfârșit cei interesați prin aceasta sunt avisați a se presenta.

Dej, 23 Decemvre 1881.

Hosszu Laszlo,

jude esmis.

[93]

Se primesce

un tinăr bine crescut, cu cel mai puțin patru clase elementare, ca

învățăcel de neguțătorie

la

Antonie Bechnitz în Sibiu.